

[Formanden.]

Med skrivelse af 12. juni 1973 har socialministeren fremsendt skriftlig besvarelse af et af medlem af folketinget Camre stillet spørgsmål. (Spm. nr. 245). Spørgsmålet og besvarelsen vil blive optaget i Folketingstidende.

Skriftligt besvaret spørgsmål.

Af Camre til socialministeren (4. juni 1973):

„Vil ministeren drage omsorg for en effektivisering af de regler, hvorefter der ydes dispensation vedrørende tilskud til visse arter livsvigtig medicin?“

(Spm. nr. 245)

Begrundelse.

Efter de nye regler for ydelse af medicin-tilskud er tilskuddet for visse kostbare typer livsvigtig medicin bortfaldet. Efter det oplyste skulle formålet hermed være at tvinge forbruget over på billigere analoge præparater.

Der forekommer imidlertid en række tilfælde, hvor mennesker, som modtager en livsvigtig medicin, alene er i stand til at tåle én type medicin, herunder altså i visse tilfælde den kostbare, ikke tilskudsberettigede.

Efter de gældende regler skal de pågældende patienters læge indsende en ansøgning til sundhedsstyrelsens medicinudvalg, som kan give dispensation, således at de pågældende patienter får det nødvendige præparat med tilskud. Denne ordning har medført et så stort pres af ansøgninger til sundhedsstyrelsens medicinudvalg, at ventetiden er blevet meget betydelig. Jeg har således fra min valgkreds i øjeblikket en sag til behandling, hvor en patient med kronisk astmatisk bronkitis og for store lunger behøver præparatet „Ledercort“ og er overfølsom over for analoge præparater. Den pågældendes læge indsendte ansøgning til sundhedsstyrelsen den 3. maj og har pr. dato endnu ikke modtaget svar, ligesom sundhedsstyrelsen er ude af stand til at oplyse, hvornår sagen kan forventes at være færdigbehandlet. Det skal tilføjes, at den pågældende patient, som i forvejen er invalidepensionist, har en stærkt forværret sundhedstilstand, efter at vedkommende ikke mere kan få den nødvendige medicin.

I visse tilfælde har socialkontorerne ydet støtte til sådanne patienter, indtil dispensation fra sundhedsstyrelsen er bevilget, men jeg har fået oplyst fra en erfaren administrator på området, at sådanne tilskud via socialkontorerne administreres meget forskelligt fra kommune til kommune.

Det må betegnes som værende en utilfredsstillende og uholdbar tilstand, at behandlingen af dispensationsansøgninger er så langsom, at patienternes helbred lider alvorligt derved. Jeg anmoder derfor ministeren om, evt. i samarbejde med indenrigsministeren, at finde en enklere procedure for behandling af disse dispensationsansøgninger.

Socialminister *Eva Gredals* svar (12. juni 1973):

Indledningsvis vil jeg bemærke, at enkeltansøgninger om dispensation efter medicin-tilskudsreglerne behandles i sundhedsstyrelsens medicinudvalg. Jeg har derfor indhentet følgende redegørelse fra sundhedsstyrelsen om forretningsgangen ved behandlingen af sådanne ansøgninger:

Enkeltansøgninger fra læger indsendes til sundhedsstyrelsen, hvorfra sagerne ubehandlet sendes til medicinudvalgets sekretariat. Enkelte ansøgninger behandles dog af sundhedsstyrelsen uden forelæggelse for medicinudvalget. Det drejer sig dels om enkeltansøgninger fra patienter, der i reglen får et standardafslag med henvisning om at rette henvendelse til deres læge, idet medicinudvalget kun tager stilling til ansøgninger indsendt af en læge, dels om enkeltansøgninger om visse præparater, for hvilke der er skabt en fast praksis, enten ved at der altid anbefales tilskud fra medicinudvalget og sundhedsstyrelsen, når bestemte kriterier er opfyldt, eller der altid indstilles til afslag. Denne ordning er etableret efter aftale med ministeriet efter den tidligere tilskudsordnings ikrafttrædelse i 1968.

I medicinudvalget behandles sagerne ved, at sekretæren skriftligt giver et oplæg til hver enkelt ansøgning, som sendes i cirkulation blandt de enkelte medlemmer, der voterer skriftligt. Når en sag har passeret samtlige medlemmer, returneres den til sekretariatet. Hvis der er enighed blandt medlemmerne, ekspederes sagen straks til sund-